

**A Kúria
mint másodfokú bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kf.III.40.460/2020/5.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó

a tanács elnöke

Dr. Bérces Nóra

előadó bíró

Dr. Sperka Kálmán

bíró

A felperes: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal

felperes címe

A felperes képviselője: Tóthné dr. Nagy Zsuzsa kamarai jogtanácsos

Az alperes: alperes neve

alperes címe

Az alperes képviselője: dr. Imre György ügyvéd

alperesi képviselő címe

A per tárgya: Közszolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

A fellebbezéssel érintett határozat:

Debreceni Törvényszék 101.K.700.428/2020/15.

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 101.K.700.428/2020/15. számú ítéletét a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes határozatlan idejű közszolgálati, majd állami szolgálati jogviszonyban állt a felperessel. Gyermeke megszületése, ezt követően pedig közeli hozzátartozója ápolása miatt hosszú ideig fizetés nélküli szabadságot vett igénybe, melynek lejárt 2019. március 26-a volt. Az alperes a munkába való visszatérés érdekében a felperes igazgatási szervének humánpolitikai tisztviselőivel, illetve közvetlen munkahelyi vezetőjével egyeztetett, akik a közös megegyezéses jogviszony-megszüntetést javasolták részére. Az alperes erre figyelemmel 2019. március 21-én benyújtotta a felpereshez a jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó kérelmét, amelyben 2019. március 26. napjával kérte a jogviszonya megszüntetését. A kérelemre a munkáltatói jogkört gyakorló járási hivatalvezető 2019. március 21-én ráírta, hogy a közös megegyezéssel, 2019. március 26-i hatállyal történő jogviszony-megszüntetéshez hozzájárul.

[2] A kérelem benyújtásakor az alperesnek még nem volt tudomása arról, hogy jogviszonya a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) rendelkezései szerint kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakult át 2019. március 1-jével. A felperes 2019. március 14-én töltötte fel a jogviszony átalakulásáról és új megnevezéséről szóló tájékoztatást („beosztási okirat”-ot), amelyet az alperes 2019. március 21-én azt követően töltött le, hogy a jogviszony megszüntetésére irányuló közös megegyezésre vonatkozó ajánlatát a felperes részére elküldte.

[3] Az alperes 2019. március 22-én a közös megegyezéssel történő megszüntetés iránti kérelmét visszavonta. Nyilatkozott ugyanakkor arról, hogy a „beosztási okirat”-ot nem fogadja el, ezért kérte a Kit. 285. § (9) bekezdése alapján a jogviszonya felmentéssel történő megszüntetését.

[4] A felperes ettől függetlenül 2019. március 26-án kiállította az számú, a kormányzati szolgálati jogviszony megszüntetését tartalmazó okiratot, amelyben a felek közös megegyezésére tekintettel az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyát 2019. március 26. napjával megszüntette. Az okirat a járási hivatalvezető aláírását tartalmazta, és az „Egyéb kikötések, megjegyzések” között utalt arra, hogy a jogviszony az alperes kérelmére került közös megegyezéssel megszüntetésre, a Kit. 105. § a) pontja alapján. Az alperes ezt az okiratot 2019. március 29-én kapta kézhez, azonban azt nem írta alá.

[5] Az alperes 2019. április 12-én jogi képviselője útján a közös megegyezést, illetőleg az arra irányuló nyilatkozatát a felperesnél megtámadta. A felperes 2019. április 24-én kelt, az alperes ügyvédjének címzett válaszelevelében egyéb adatokat szolgáltatott, azonban a közös megegyezés megtámadásával kapcsolatos álláspontját nem közölte.

[6] Ezt követően az alperes, mint panaszos a felperessel, mint kormányzati igazgatási szervvel szemben közsolgálati panaszt terjesztett elő, melyben arra figyelemmel, hogy a kormánytisztviselői jogviszonyát közös megegyezés alapján megszüntető munkáltatói intézkedés érvénytelen, a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit kérte alkalmazni. A jogviszonyát helyreállítani már nem kívánta, ezért 10 havi illetményének megfelelő átalánykártérítés, valamint elmaradt illetmény megfizetésére kérte kötelezni a munkáltatót azzal, hogy havi illetményének bruttó összegét 280.000 forintban jelölte meg. Az alperes álláspontja szerint, amennyiben a kormánytisztviselő írásban kezdeményezi a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését, az mindaddig, amíg ahhoz a munkáltató írásban nem járul hozzá, ajánlatnak tekintendő, amely visszavonható.

[7] A felperes (kormányzati igazgatási szerv) a Közsolgálati Döntőbizottság előtti eljárásban az alperes (panaszos) kérelmének elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a 2019. március 21-én írásban érkezett, a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó ajánlatot a munkáltatói jogkör gyakorlója még aznap, 2019. március 21-én írásban elfogadta, és hozzájárult az alperes jogviszonyának 2019. március 26-ával történő megszüntetéséhez. Ennek megfelelően került kiállításra az ügyiratszámú, a kormányzati szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó okirat, amely ennél fogva jogszerű intézkedés volt.

[8] A Közszerződési Döntőbizottság a 2019. augusztus 30-án kelt ... számú határozatával a közszerződési panasznak részben helyt adott, és a kormányzati szerződési jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben kötelezte a kormányzati igazgatási szervet (felperest), hogy 15 napon belül fizessen meg a panaszosnak (alperesnek) átalánykártérítés címén 10 havi illetménynek megfelelő 2.800.000 forintot, valamint ügyvédi munkadíj címén 100.000 forint eljárási költséget, ezt meghaladóan a panaszt elutasította.

[9] A Közszerződési Döntőbizottság határozatában a BH 2002.5.203. számú jogesetre hivatkozott, mely szerint a közös megegyezés akkor jön létre, ha a felek minden lényeges kérdésben azonos álláspontra jutottak. Ez olyan határozott nyilatkozat és magatartás alapján állapítható meg, amelyből félreérthetetlenül kitűnik az a szándék, hogy a jogviszonyt minden egyéb körülménytől függetlenül a közösen meghatározott időpontban kívánják megszüntetni. Ebből kiindulva a panaszos (alperes) 2019. március 22-én még jogszerűen visszavonhatta a közös megegyezésre irányuló kérelmét, és ezt követően a kormányzati igazgatási szerv (felperes) munkáltató akkor járt volna el jogszerűen, ha a jogviszonyt a jogszabályban meghatározott határidőben tett panaszosi kérelem alapján a Kit. 285. §-ának (9) bekezdése szerint felmentéssel megszünteti. A jogviszony megszüntetésének a támadott intézkedés szerinti módja azonban jogellenes.

[10] A Közszerződési Döntőbizottság utalt arra is, hogy a két fél közötti megállapodást az egyező akaratnyilvánítás hozza létre. A Kit. 71. § (1) bekezdése szerint a kormányzati szerződési jogviszonyt érintő lényeges megállapodást írásba kell foglalni, melyről a Kit. 71. § (6) bekezdése szerint a kormányzati igazgatási szerv köteles gondoskodni, és azt megküldeni a másik fél részére. A megállapodás alaki kelléke tehát az írásban történő rögzítés, amely feltételezi a felek által aláírt egy dokumentumba foglalást. A kormányzati igazgatási szerv jogszerűtlenül járt el, amikor a panaszos visszavonásra irányuló, és felmentési kérelmet tartalmazó nyilatkozatának ismeretében kibocsátotta a kormányzati szerződési jogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető okiratot, mivel e tekintetben egyező akarat nem állt fenn.

[11] A Közszerződési Döntőbizottság hangsúlyozta azt is, hogy a közszerződési jog a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvénnyel (a továbbiakban: Mt.-vel) ellentétben nem ismeri a közös megegyezés iránti kérelemhez kapcsolódó ajánlati kötöttséget. A jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás mindaddig nem jön létre, amíg azt a kormánytisztviselő és a munkáltatói jogkör gyakorlója együttesen alá nem írja az erre vonatkozó okiratot. Mivel a jelen esetben a kormányzati szerződési jogviszony megszüntetése elnevezésű okirat nem tartalmazza a panaszos aláírását, a megállapodás érvényesen nem jött létre. Ebből következően a Közszerződési Döntőbizottság mellőzte a megtámadásra vonatkozó eljárási és anyagi jogi szabályok vizsgálatát.

[12] A jogellenes jogviszony megszüntetés következményeként a Közszerződési Döntőbizottság a Kit. 116. § (5) bekezdése alapján határozta meg a panaszosnak (alperesnek) járó, tíz havi illetményének megfelelő átalánykártérítés összegét. A panaszos (alperes) elmaradt illetmény iránti igényét ugyanakkor elutasította, tekintettel arra, hogy a Kit. 116. § (5) bekezdése szerint a kormányzati szerződési jogviszony a megszüntetésről szóló jognyilatkozat szerinti időpontban megszűnt.

[13] A Közszerológáti Döntőbizottság határozatát a kormányzati igazgatási szerv (felperes) 2019. szeptember 11-én, a panaszos (alperes) 2019. szeptember 6-án vette át.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme és az alperes viszontkeresete

[14] A határozattal szemben a felperes az arra nyitva álló határidőn belül keresetet terjesztett elő, melyben a Közszerológáti Döntőbizottság határozatát abban a részében, amelyben a közszerológáti panasznak helyt adott, megváltoztatni kérte. Érvélese szerint a jogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető intézkedést, mint a kormányzati szerológáti jogviszonyt érintő lényeges megállapodást a Kit. 71. § (1) bekezdésének megfelelően írásba foglalta, és azt a Kit. 71. § (6) és (11) bekezdése szerint – a munkáltatói jogkör gyakorlójának legalább fokozott biztonságú elektronikus aláírásával ellátva – megküldte az alperes részére, és ezzel a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás érvényesen létrejött. A kormányzati szerológáti jogviszonyt érintő okiratok papír alapon történő aláírására sem a kormányhivatalnak, sem a kormánytisztviselőnek nincs lehetősége, hiszen az okiratokat fokozott biztonságú elektronikus aláírással ellátva, ügyfélkapun keresztül kell megküldeni a kormánytisztviselők részére, és azok aláírása a kormánytisztviselők által is elektronikusan történik.

[15] Az alperes jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetése a Kit.-ben foglalt jogszabályi rendelkezések maradéktalan betartásával történt, a megállapodás a felek között a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése tárgyában érvényesen létrejött az alperes valódi akarta, a felek egyező akaratnyilvánítása és közös szándéka alapján. Nem merült fel kétséget kizáróan olyan körülmény sem, amelynek következtében az alperes a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését sikerrel támadhatta volna meg.

[16] Az alperes ellenkérelme a keresetlevél visszautasítására, ennek hiányában a kereset elutasítására irányult. Az alperes 2020. január 21-én kelt – a bírósághoz 2020. január 22-én érkezett – beadványában viszontkereseti kérelmet is előterjesztett, melynek keretében a felperest bruttó 4.620.460 forint elmaradt munkabér megfizetésére kérte kötelezni.

[17] Az alperes ellenkérelmében azt kérte figyelembe venni, hogy a Kit. 285. § (9) bekezdése értelmében a (2) bekezdés szerinti okirat közlését követő öt munkanapon belül írásban benyújtott kérelmére öt fel kellett volna menteni. A tényállásból megállapítható, hogy az öt munkanapos határidőt megtartotta, mivel 2019. március 22-én a felmentés iránti kérelmét előterjesztette a felperes felé, és eddig az időpontig a közös megegyezés kezdeményezésére vonatkozó nyilatkozatát is joghatályosan visszavonhatta, tekintettel arra, hogy a közös megegyezés elfogadásáról addig a felperes öt nem tájékoztatta.

Az elsőfokú bíróság döntése

[18] Az elsőfokú bíróság – miután a keresetlevél visszautasítására irányuló alperesi kérelmet nem találta megalapozottnak – az alperes viszontkeresetének határidőben való benyújtását vizsgálta. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a Közszerződési Döntőbizottság határozatának a panaszos kérelmét elutasító részét az arra nyitva álló harminc napos keresetindítási határidőn belül senki sem támadta, így a viszontkeresetet elutasította.

[19] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem érdemében a Kúria Mfv.II.10.698/2017/4. számú eseti döntéséből indult ki, amely szerint ha a közalkalmazott írásban kezdeményezi a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését, a közös megegyezés a munkáltató írásbeli hozzájárulásával jön létre. Ennek hiányában a kezdeményezés ajánlatnak minősül, és a közös megegyezés nem jön létre akkor, ha a közalkalmazott az ajánlatát a másik fél elfogadó nyilatkozatának elküldését megelőzően a másik félhez intézett jognyilatkozatával visszavonta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint csupán technikai kérdés az, hogy a munkáltató írásbeli hozzájárulását papír alapon, vagy elektronikusan teszi meg. A munkáltató nincs elzárva attól, hogy írásbeli hozzájárulását elektronikus úton közölje. Az írásbeliség a reprodukálható módon történő közléssel valósul meg, így az elektronikus hozzájárulás is írásbelinek tekintendő.

[20] A Kit. alaki kötöttségre vonatkozó 71. §-ának (1), (3), (8), (9), (10) és (12) bekezdése, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) ajánlati kötöttségre vonatkozó 6:65. § (2) bekezdése, valamint a kormányzati szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntethetőségét szabályozó Kit. 105. §-a alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Kit. nem tartalmaz olyan rendelkezést, mely szerint a kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó nyilatkozatát addig ne vonhatná vissza, amíg azt az érintett munkáltató el nem fogadja, és ezt az elfogadó nyilatkozatot nem közli a kormánytisztviselővel. A felperes addig az időpontig, amíg az alperes az ajánlatát visszavonta, sem papír alapon, sem elektronikusan nem közölt olyan nyilatkozatot, amely szerint a közös megegyezéssel jogviszony-megszüntetésre vonatkozó alperesi ajánlatot elfogadta, az alperes ezért az ajánlatot visszavonhatta. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét, mint alaptalant elutasította.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[21] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen azt kérte, hogy a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg akként, hogy a Közszerződési Döntőbizottság határozatát a közszerződési panasznak helyt adó részében megváltoztatva állapítsa meg a felperes 2019. március 26. napján kelt iktatószámú intézkedésének az érvényességét, jogszerűségét, és az alperest marasztalja az eljárás során felmerült perköltségben. Kérte továbbá, hogy a Kúria az elsőfokú ítéletet az alperes viszontkeresetét elutasító részében hagyja helyben.

[22] Másodlagosan – amennyiben lényeges eljárási szabályszegést tapasztal a Kúria – az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[23] A felperes az elsőfokú eljárásban felmerült 379.025 forint összegű perköltség megfizetésére is kérte kötelezni az alperest, ugyanakkor a másodfokú eljárásban perköltségigénye nem merült fel.

[24] A felperes szerint az elsőfokú bíróság eljárása során megsértette a Kit. egyoldalú jognyilatkozatra vonatkozó 68. § (2) és (4) bekezdésében, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezéseket, és a megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le.

[25] Elsőként arra hívta fel a figyelmet, hogy a törvényszék által hivatkozott Mfv.II.10.698/2017/4. számú kúriai döntés jelen esetben nem alkalmazható, tekintettel arra, hogy abban a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) szabályait kellett alkalmazni, amelyek visszautalnak az Mt. szabályaira, közalkalmazotti jogviszony esetében tehát mögöttes szabályként alkalmazhatóak az Mt. rendelkezései. A felek között ezzel szemben kormányzati szolgálati jogviszony állt fenn, amelyre vonatkozó szabályokat a Kit. tartalmazza, s azok nem engedik alkalmazni a Ptk. ajánlati kötöttségre vonatkozó szabályait.

[26] Ezen felül az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kit. 68. § (2) bekezdését is, melynek értelmében az egyoldalú jognyilatkozat a címzettel való közléssel válik hatályossá, és a törvény eltérő rendelkezése hiányában csak a címzett hozzájárulásával módosítható vagy vonható vissza. Ennek megfelelően az alperes 2019. március 21-én kelt kérelme a felperessel való közléssel hatályossá vált, így az alperes a kérelmét a felperes hozzájárulása nélkül egyoldalúan nem vonhatta vissza jogszerűen. Ezt erősíti a Kit. 68. § (4) bekezdése is, amely rögzíti, hogy az egyoldalú jognyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Ugyanakkor hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes kérelméhez a munkáltatói jogkör gyakorlója még aznap hozzájárult, és elkészítette az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyának megszüntetéséről szóló iratot, amelynek eredményeképpen 2019. március 26-i hatállyal a felek kölcsönös és egybehangzó nyilatkozata alapján került sor a kormányzati szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére.

[27] A felperes jelentőséget tulajdonított a jogviszony átalakulásáról történő alperesi tudomásszerzésnek is, mellyel összefüggésben az elsőfokú bíróság Kp. 78. § (2) bekezdésében meghatározott, a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos eljárását kifogásolta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében nem tért ki arra, hogy a felperes a kormányzati szolgálati jogviszony átalakulásáról az alperest a jogszabályban előírt határidőben és módon szabályszerűen tájékoztatta, mely tájékoztatásról az alperes önhibájából nem szerzett tudomást. Ezáltal az a tény, hogy az alperes késedelmesen töltötte le a felperes által megküldött tájékoztató levelet az ügyfélkapus felületről, a kormányhivatal terhére semmiképpen nem róható.

[28] A felperes szerint az alperes kormányzati szolgálati jogviszonyának megszüntetésére a Kit. 68. § (2) és (4) bekezdésében, 71. § (1), (6), (11) és (12) bekezdésében, valamint a 72. § (2) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezések betartásával jogszerűen, törvényesen került sor. A jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése tárgyában létrejött

megállapodás érvényes, az a felek egyező akaratnyilvánításán és közös szándékán alapult, így átalánykártérítés megfizetésére a felperest nem lehet jogszerűen kötelezni.

[29] A Kp. 78. § (2) bekezdését is megszegte az elsőfokú bíróság, mivel a bizonyítékokat nem egyenként és összességükben, nem a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékelte. Emiatt tévesen állapította meg a tényállást, nem a kormányzati szolgálati jogviszonyra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket vette alapul, és ezáltal helytelen jogi következtetésre jutott, amikor az ítéletében a keresetet elutasította.

[30] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte azzal, hogy a másodfokú perköltségben is kérte marasztalni a felperest a költségjegyzék szerint, a becsatolt megbízási szerződés alapján 75.000 forint összegben.

[31] A fellebbezést alapvetően azért tartotta megalapozatlannak, mert a felperes az egész eljárásban nem tett különbséget az egyoldalú jogalakító jognyilatkozat és a megállapodás között. Hangsúlyozta, hogy a közös megegyezésre vonatkozó ajánlattal a közös megegyezés még nem jött létre. A munkáltató részéről a jogviszony megszüntetéséhez nem hozzájárulás volt szükséges, hanem a feleknek kölcsönösen meg kellett volna állapodniuk a közös megegyezés feltételeiben, és szükség lett volna a megállapodás írásba foglalására is. Mindaddig, amíg ez nem történt meg, az ajánlattevő a nyilatkozatát visszavonhatta.

[32] A jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó írásbeli ajánlatot 2019. március 21-én adta, és azt a következő napon, március 22-én vissza is vonta, mely időpontig a munkáltatótól visszaigazolást, elfogadást, megállapodást nem kapott. A jogviszony-megszüntetését tartalmazó okirat írásba foglalásának a dátuma 2019. március 26-a volt, és azt csak a munkáltató írta alá, olyan időpontban, amikor az ajánlatot már visszavonta, így hiányzott a felek megszüntetésre vonatkozó kölcsönös, egybehangzó nyilatkozata.

A Kúria döntése és jogi indokai

[33] A felperes fellebbezése nem megalapozott az alábbiak szerint.

[34] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében a viszontkeresetet elutasító döntés helybenhagyását kérte, a Kúria csak a jogorvoslattal ténylegesen támadott, a keresetet elutasító ítéleti rendelkezés jogszerűségét vizsgálta.

[35] A kereset elutasítása a Közszerzői Döntőbizottság határozatának a jogviszony-megszüntetés jogellenessége következtében a felperest átalánykártérítés megfizetésére kötelező rendelkezését érintette. A felperes fellebbezése szerint ez a döntés a bizonyítékok értékelésére vonatkozó Kp. 78. § (2) bekezdését, valamint a Kit. egyoldalú jognyilatkozatra vonatkozó 68. § (2) és (4) bekezdését sérti, ezért a Kúria az eljárása során azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett-e a bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő

értékelésére irányuló kötelezettségének, és ezen felül a Kit. hivatkozott rendelkezéseit jogsértő módon mellőzte-e.

[36] A Kp. 78. § (2) bekezdése sérelmének vizsgálata körében a Kúria megállapította, hogy az ítélet indokolása összességében tartalmazza az elsőfokú bíróság által a jogvita eldöntése szempontjából relevánsnak tartott tényeket, a tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak tartott, és ezek kiegészítését a Kúria sem találta indokoltnak. Figyelemmel arra, hogy a perben a Közzszolgálati Döntőbizottság határozatának az alperes jogviszonyát közös megegyezéssel megszüntető felperesi intézkedés jogellenességére alapított részét kellett vizsgálni, annak a ténynek, hogy a jogviszony átalakulásáról történő alperesi tudomásszerzés mikor, milyen körülmények között következett be, és ezzel kapcsolatban a felperes a jogszabályi rendelkezéseket mennyire tartotta be, jelentősége nem volt.

[37] A fellebbezésben megjelölt, a Kit. 68. § (2) és (4) bekezdésének mellőzésével kapcsolatos jogsértéssel összefüggésben a Kúria arra mutat rá, hogy e szabályok az egyoldalú jognyilatkozatokra vonatkoznak. Az egyoldalú jognyilatkozatból a Kit. 68. § (1) bekezdése szerint csak a Kit.-ben, az annak végrehajtására kiadott jogszabályban és közzszolgálati szabályzatban meghatározott esetben származhatnak jogok vagy kötelezettségek. E jognyilatkozatok vonatkozásában írja elő a Kit. 68. § (2) bekezdése, hogy az a címzettel való közléssel válik hatályossá és – e törvény eltérő rendelkezésének hiányában – csak a címzett hozzájárulásával módosítható vagy vonható vissza. A 68. § (4) bekezdése az egyoldalú jognyilatkozatra a megállapodásra vonatkozó szabályokat rendeli megfelelően alkalmazni, és előírja azt is, hogy a megállapodás teljesítése során tett, jognyilatkozatnak nem minősülő nyilatkozat tekintetében a 70-73. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni.

[38] A perbeli esetben azonban az alperesnek a jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetésére irányuló kérelme nem minősült a Kit. 68. § (2) bekezdésében meghatározott egyoldalú jognyilatkozatnak, tekintettel arra, hogy az önmagában nem volt alkalmas joghatás kiváltására, abból önállóan nem származhattak jogok és kötelezettségek. Az alperes – a felperes javaslatára – a jogviszony megszüntetését a Kit. 105. § (1) bekezdés a) pontja szerinti közös megegyezéssel kezdeményezte, amely kétoldalú megállapodást feltételez. Az alperes jogviszony megszüntetésére irányuló kérelme akkor lett volna a Kit. 68. §-a szerint értékelendő, ha az egyoldalú jognyilatkozat alapján is elérhette volna a kívánt joghatást.

[39] A felperes tévesen értelmezte a Kit. 68. § (4) bekezdését is, mivel az az egyoldalú jognyilatkozatra írja elő a megállapodásra vonatkozó szabályok megfelelő alkalmazását, és nem a kétoldalú megállapodásra az egyoldalú jognyilatkozatokra vonatkozó szabályok alkalmazását.

[40] Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel a Kp. 68. §-ának (2) és (4) bekezdéseit helyesen hagyta figyelmen kívül akkor, amikor a jogviszony megszüntetésére irányuló közös megegyezés létrejöttét vizsgálta, és jogszerűen értelmezte ennek során a Kit. 71. §-ának az alaki kötöttséget előíró rendelkezéseit, amelyek a jogviszony megszüntetésére irányuló megállapodás írásba foglalását a munkáltató kötelezettségévé teszik.

[41] A felperes tévesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperes közös megegyezésre irányuló kérelmére a munkáltatói jogkör gyakorlója még aznap rávezette, hogy ahhoz hozzájárul. A megállapodás valóban a felek egybehangzó akaratnyilatkozatával jön létre, azonban arra tekintettel, hogy a megállapodásra a felek távollétében került volna sor, a Kit. 71. § (1), (6) és (7) bekezdése alapján írásba foglalt megállapodást a felperes köteles lett volna az alperes részére megküldeni, illetve gondoskodnia kellett volna annak átadásáról, és a Kit. – perbeli időszakban hatályos – 71. § (10), (11) és (15) bekezdései szerint kellett volna eljárnia. Tekintettel arra, hogy az alperes a közös megegyezésre vonatkozó kérelmét még mindezeket megelőzően visszavonta, a jogviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodás a felek között nem jött létre, ezért a felperes Kit. 105. § (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozó, az alperes jogviszonyát megszüntető intézkedése jogellenes volt.

[42] A fellebbezésben a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Ptk. ajánlati kötöttségre vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása jelen esetben mögöttes szabályként nem merülhet fel, és emiatt a hivatkozott kúriai döntés sem irányadó. Mindez azonban nem változtat az elsőfokú bíróság döntésének jogszerűségén, mivel nem érinti azt a tényt, hogy a felek között – azonos időpontban fennálló, kölcsönösen ismert egyező szándék hiányában – nem jött létre a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás.

[43] A fentiekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – az indokolás pontosításával – helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[44] I. A kormányzati szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére irányuló kérelem nem minősül a Kit. 68. § (2) bekezdésében meghatározott egyoldalú jognyilatkozatnak, tekintettel arra, hogy az önmagában nem alkalmas joghatás kiváltására.

II. A felek között – azonos időpontban fennálló, kölcsönösen ismert egyező szándék hiányában – nem jöhet létre a jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodás.

Záró rész

[45] A másodfokú eljárásban pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles a felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet és 2. § (1) bekezdés a) pontja, valamint (5) bekezdése alapján számított.

[46] Tekintettel arra, hogy az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentességet élvez, a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam terhén marad.

[47] A Kúria ítélete ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye a Kp. 99. § (1) bekezdése, valamint 116. § d) pontja alapján.

[48] A Kúria a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. szeptember 22.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Bérces Nóra s.k. előadó bíró, Dr. Sperka Kálmán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő